

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna v právní věci

žalobce: **T. T. N.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Viet Anh Nguyenem
sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2022, č. j. MV-55690-4/SO-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce pobývá na území České republiky nejméně od konce roku 2005. Jeho poslední oprávněný pobyt byl založen povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) s platností od 19. 12. 2010 do 18. 12. 2012. Dne 22. 11. 2012 požádal žalobce o prodloužení tohoto povolení.
2. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) žalobcovu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutím ze dne 2. 2. 2022, č. j. OAM-74222-97/DP-2012, zamítlo, a to podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

zákonů, ve znění zákona č. 222/2012 Sb., (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce neplnil účel povoleného pobytu na území.

3. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobce má za to, že se žalovaná nevypořádala s namítaným porušením čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ministerstvo se posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývalo pouze okrajově, žalovaná sama žádné bližší okolnosti nezjišťovala. Neposoudila zásah do rodinného a soukromého života v kontextu toho, že byl žalobce nucen čekat na výsledek řízení po dobu deseti let. Žalobce pobývá na území po tuto dobu v důsledku nesprávných (opakovaně zrušených) rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což rovněž žalovaná nezohlednila.
6. Skutečnost, že žalobce přišel o živnostenské oprávnění, je důsledkem zcela nepřiměřené délky řízení před správními orgány. Žalobce po dobu deseti let žije v nejistotě ohledně svého pobytového oprávnění a tato nejistota reálně ovlivňuje i možnosti žalobce podnikat, podnikání rozvíjet a investovat do něj. Žalobci bylo do začátku roku 2020 vydáno 17 překlenovacích štítků, přitom vylepení štítku je spojeno s nutnou návštěvou pracoviště ministerstva. Stejně tak je prodlužování živnostenského oprávnění spojeno s nutnou návštěvou živnostenského úřadu. Tyto časové ztráty žalobce v možnosti podnikat omezují. Výkon podnikatelské činnosti po dobu deseti let na podkladě překlenovacích štítků dle žalobce není reálně možný. Ne každý je totiž ochoten spolupracovat s podnikatelem, který na území pobývá na základě překlenovacího štítku, a není jisté, zda pobytové oprávnění dostane, či nikoliv, což se týká jak klientů podnikatele, tak i např. možnosti pronájmu nemovitosti za účelem výkonu podnikatelské činnosti.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí. Současně konstatovala, že se plně ztotožňuje s právním názorem ministerstva, které žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítlo, neboť žalobce neplnil účel povoleného pobytu na území. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce jednak již nedisponuje platným živnostenským oprávněním, dále platí, že žalobce byl odhlášen od plateb u OSSZ Beroun a nikterak nereagoval na výzvu ministerstva podle § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců k prokázání výkonu podnikatelské činnosti. Také z provedeného výsledku vyplývá, že žalobce žádnou podnikatelskou činnost nevykonává a zrušeného živnostenského oprávnění si je vědom.
8. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitek, neshledal.

11. Soud rozhodl ve věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení vyjádřili s tímto postupem souhlas.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu plyne, že žalobce měl povolen pobyt v České republice od 19. 12. 2010 do 18. 12. 2012 s účelem pobytu podnikání – OSVČ. Dne 22. 11. 2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. K žádosti přiložil mimo jiné výpis z živnostenského rejstříku ze dne 21. 11. 2012 s dobou platnosti oprávnění na dobu určitou do 14. 9. 2013 pro ohlašovací živnost volnou Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, omezenou na obory činnosti Velkoobchod a maloobchod. Dále ministerstvo zjistilo, že žalobci bylo uděleno rovněž živnostenské oprávnění pro koncesovanou živnost prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin s dobou platnosti oprávnění na dobu určitou do 27. 8. 2015.
13. Ministerstvo žalobcovu žádost opakovaně zamítlo rozhodnutími ze dne 27. 2. 2015, 30. 11. 2018, 18. 7. 2019 a 17. 6. 2020, která však žalovaná k žalobcovým odvoláním opakovaně rušila, naposledy rozhodnutím ze dne 8. 10. 2020.
14. Ministerstvo následně požádalo dne 11. 11. 2020 Okresní správu sociálního zabezpečení Beroun (dále jen „OSSZ“) o zaslání přehledů údajů z registru OSVČ, průběhu registrací a poskytnutí kopií případných odhlášek cizince z evidence OSSZ. Dne 18. 11. 2020 doručila OSSZ ministerstvu sdělení k jeho žádosti, ve kterém uvedlo, že žalobce byl odhlášen z evidence OSSZ, a to pro nesoučinnost s úřadem (následně OSSZ doložila k žádosti ministerstva listiny, kterými OSSZ opakovaně vyzývala žalobce k součinnosti). V evidenci OSSZ byl žalobce veden jako osoba samostatně výdělečně činná do 31. 12. 2016 (poslední platbu žalobce uskutečnil dne 21. 7. 2014).
15. Ministerstvo dále dne 23. 11. 2020 doručilo žalobci výzvu k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti ve smyslu § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců. Žalobce na výzvu ministerstva nikterak nereagoval.
16. Dne 16. 9. 2021 proběhl za přítomnosti tlumočníka výslech žalobce. Při něm žalobce mimo jiné uvedl, že má zrušený živnostenský list, pracuje pouze brigádně, na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, pouze kamarády (známé), každý rok nebo dva jezdí na dva až tři měsíce za rodinou do Vietnamu.
17. Dále ministerstvo dne 30. 9. 2021 požádalo Městský úřad Beroun (dále jen „městský úřad“) o sdělení informace, na základě jakých skutečností žalobci zaniklo živnostenské oprávnění. Městský úřad dne 4. 10. 2021 sdělil, že živnostenské oprávnění žalobci zaniklo z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené výzvou městského úřadu žalobci k doložení povolení k pobytu na území České republiky. Dne 7. 10. 2021 požádalo ministerstvo městský úřad o doplňující informaci ohledně živnostenského oprávnění žalobce, a to sdělení skutečnosti, zda byla žalobci v minulosti prodlužována platnost jeho živnostenského oprávnění toliko na základě tzv. překlenovacího víza (jakožto dokladu o oprávněnosti pobytu žalobce v České republice). Městský úřad doručil ministerstvu dne 14. 10. 2021 přehled, ve kterém

byla zahrnuta data podání žádosti o prodloužení doby platnosti ze strany žalobce a popis vyřízení jednotlivých žádosti. Městský úřad ve všech případech žalobce vyzval, aby doložil nové povolení k pobytu na území České republiky ve stanovené lhůtě, což žalobce opětovně činil. Městský úřad jako doklad k oprávněnosti žalobce k pobytu v České republice opakovaně od roku 2013 akceptoval cestovní pas, kterým žalobce doložil „udělení víza formou vízového štítku (překlenovacího štítku)“. Žalobce požádal městský úřad o prodloužení doby platnosti živnostenského oprávnění naposledy dne 22. 9. 2016, tj. den před skončením platnosti živnostenského oprávnění, které mu bylo v předchozím případě uděleno po doložení pobytového oprávnění. Po marném uplynutí lhůty k doložení nového povolení k pobytu na území České republiky živnostenská oprávnění automaticky zanikla.

18. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2022 ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neplnil účel povoleného pobytu.
19. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že spisový materiál jednoznačně prokazuje, že žalobce neplní účel dlouhodobého pobytu, tj. podnikatelskou činnost jako OSVČ. Žalobcovo živnostenské oprávnění zaniklo v roce 2017. K námitce nepřiměřené délky řízení žalovaná uvedla, že se žalobce mohl případné neopodstatněné nečinnosti bránit návrhem na opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. K námitce, podle které je prodlužování živnostenského oprávnění na základě překlenovacích víz možné toliko krátkodobě, nikoli po dobu deseti let, žalovaná uvedla, že žalobci bylo tímto způsobem živnostenské oprávnění prodlužováno až do 23. 9. 2016, následně však nereagoval na výzvu živnostenského úřadu k doložení nového povolení k pobytu, živnostenské oprávnění mu zaniklo a na jeho obnovení žalobce rezignoval, byť mu nadále byly vydávány vízové štítky. K otázce přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce v této souvislosti namítá toliko délku pobytu na území, vytvořené sociální vazby a případné obtíže spojené s nutností vycestovat. Podle žalované však nelze odhlédnout od důvodu zamítnutí žádosti, tedy neplnění účelu pobytu. S žalobcem v České republice nepobývají rodinní příslušníci, jeho výpovědi nesvědčí o silnějších společenských vazbách, sám žalobce neumí česky, pohybuje se pouze ve společnosti dalších příslušníků Vietnamské socialistické republiky, nepodniká, pracuje pouze brigádně. Nebyly tedy prokázány ani ekonomické vazby. Důvod zamítnutí žádosti (dlouhodobé neplnění účelu pobytu) převažuje nad případnými negativními dopady zamítavého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

Posouzení žaloby

20. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu obdobně vztahují § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 tohoto zákona.
21. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
22. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

23. Žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, neboť žalobce neplnil účel dlouhodobého pobytu (nevykonával podnikatelskou činnost jako OSVČ). Je nutno zdůraznit, že žalobce tento klíčový závěr správních orgánů v žalobě nijak nezpochybňuje, netvrdí ani, že by snad účel pobytu v době vydání napadeného rozhodnutí skutečně plnil. Soud se proto správností těchto závěrů s ohledem na vázanost řádně uplatněnými žalobními body nemůže zabývat, a vychází tedy z toho, že tato skutečnost není mezi účastníky řízení předmětem sporu, čímž je v zásadě předurčen neúspěch projednávané žaloby.
24. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Z ustálené judikatury je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 – 33). Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04).
25. Soud souhlasí se žalobcem, že délka správního řízení byla nepřiměřená a rozhodně ji nelze považovat za adekvátní věc. Je však nutno podotknout, že tato skutečnost, kterou zcela jistě je třeba žalované vytknout, nemá vliv na závěr o tom, že žalobce účel pobytu prokazatelně neplnil. Nelze totiž opomíjet, že základním stěžejním a určujícím kritériem v dané věci je účel pobytu. Ten musí být zachován po celou dobu pobytu, tedy i v době rozhodování o jeho prodloužení. Samotná délka správního řízení tak nemůže ovlivnit závěr o tom, zda žalobce splňoval účel pobytu. Žalobce přitom, jak již soud uvedl shora, ani v žalobě nikterak nenaznačuje, že by tomu tak bylo, tedy že by do data rozhodnutí žalované vykonával jakoukoli činnost, kterou by bylo možno pod účel pobytu z hlediska naplnění zákonných podmínek podřadit. Žalobce pouze poukazuje na to, že pozbyl živnostenské oprávnění v důsledku nepřiměřené délky řízení, neboť za této situace musel opakovaně žádat o jeho prodloužení na základě vydaných překlenovacích štítků (k jejichž vylepení nadto musel navštívit příslušné pracoviště ministerstva). Tvzení žalobce, že výkon podnikatelské činnosti po dobu deseti let na základě překlenovacích vízových štítků, *není reálně možný*, je ničím nepodložený. Pokud žalobce hodlal v České republice pobývat za konkrétním účelem, bylo jeho povinností, aby plnění tohoto účelu po celou dobu pobytu řádně zajišťoval. Nelze ostatně odhlédnout ani od toho, že podle zjištění ministerstva žalobce po dobu přibližně čtyř let své živnostenské oprávnění právě na základě překlenovacích vízových štítků prodlužoval, objektivně tak neexistovala žádná překážka, která by mu v tomto postupu bránila pokračovat až do vydání napadeného rozhodnutí. Žalobcův poukaz na časovou ztrátu způsobenou návštěvou živnostenského úřadu, považuje soud za nepřipadný. Soudu není vůbec zřejmé (a žalobce danou skutečnost sám nijak neosvětluje), jak by měla návštěva živnostenského úřadu podstatně omezovat možnosti žalobcovy podnikání. Stejně tak považuje soud za irelevantní zcela obecná a ničím nepodložená žalobcová tvrzení, podle kterých *ne každý je ochoten spolupracovat s podnikatelem, který na území pobývá na základě překlenovacího štítku*. Představa, že osoby vstupující do obchodního styku s podnikateli – cizinci, budou ověřovat, na základě jakého pobytového titulu cizinec disponuje živnostenským oprávněním, a podle toho vybírat obchodní partnery, je podle názoru soudu minimálně přehnaná. Nadto obchodní partneři podnikatele – cizince nemají ve skutečnosti ani žádnou možnost, jak uvedenou okolnost

zjistit (aniž by jim to sám cizinec sdělil).

26. Soud pak k namítané nepřiměřené délce řízení konstatuje, že délka řízení sama o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Platí totiž, že dokud není řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pravomocně ukončeno, povolení k dlouhodobému pobytu je stále platné, tudíž je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky a není zasahováno do jeho pobytového oprávnění. Pokud měl žalobce za to, že je řízení vedeno nepřiměřeně dlouhou dobu, mohl se domáhat ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 a 4 správního řádu a v případě neúspěchu žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s., což neučinil. V této souvislosti žalovaná správně odkázala na rozsudek NSS soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 – 41, ve kterém soud konstatoval následující: „...namítané průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“
27. Žalobce dále namítá, že se žalovaná nevypořádala s tvrzený porušením čl. 8 Úmluvy. Ani tato námitka není důvodná. Žalovaná se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života podrobně věnovala na s. 7 až 8 napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce závěry zde uvedené nezpochybňuje žádnou konkrétní argumentací. Z jeho výpovědi v průběhu správního řízení přitom vyplývá, že v České republice žije sám, jeho rodina nadále žije ve Vietnamu, kde ji pravidelně navštěvuje. Kromě pár známých zde žalobce nemá žádné jiné rodinné či sociální vazby, i přesto, že zde žije minimálně od roku 2005, hovoří pouze vietnamsky. Pokud z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné další okolnosti, které by žalovaná mohla při posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí zohlednit, nelze jí vytýkat, že se danou otázkou podrobněji nezabývala a dále aktivně nevyhledávala skutečnosti, které by měly svědčit o zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Je to totiž právě žalobce, kdo může nejlépe vylíčit specifika zásahu rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu na území do svého života. Žalobce však po celou dobu řízení, které trvá od roku 2012, nespecifikoval jakoukoliv osobní vazbu k České republice mimo příjem ze zisků z podnikání příp. patrně nelegálního výkonu práce na území. Takové informace, které by podle něj byly způsobily zvrátit rozhodnutí správních orgánů, a k nimž měly tyto orgány přihlížet, neuvedl žalobce ani v žalobě. Žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu. Nijak však nekonkretizuje, v čem tato nedostatečnost spočívá, tedy co považuje z vlastního soukromého a rodinného života za natolik významné, že ve světle těchto skutečností musí ustoupit veřejný zájem na tom, aby žalobce dále dlouhodobě na území České republiky nepobýval, neboť nesplnil zákonem stanovené podmínky pro prodloužení svého pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2022, č. j. 3 Azs 246/2020 – 39). Uvádí-li žalobce toliko, že zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl posouzen v kontextu celkové délky řízení, je nutno uvést, že ani zde nespecifikuje žádné okolnosti, které by v důsledku této skutečnosti měly mít dopad na jeho soukromý a rodinný život (například vytvoření hlubších sociálních vazeb během období, kdy probíhalo správní řízení apod.).
28. Soud pak obecně k otázce posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí připomíná, že

žalobcova žádost byla zamítnuta podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu neplnění účelu pobytu. Podmínka, aby důsledky rozhodnutí o neprodloužení (resp. zrušení) platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně i když zákon s poměřováním přiměřenosti nepočítá u důvodů uvedených v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35). Vždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění.

29. Pokud žalobce v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Jak vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020 – 33, pokud cizinec neplní účel pobytu, prodloužení pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti - by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí. Judikatura proto vychází z toho, že udělení pobytového oprávnění v situaci, kdy žadatel nesplňuje *základní* podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38, body 21 až 22; ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017 – 42, bod 27; ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 – 41, bod 28; ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2 Azs 413/2020 – 45, bod 33; a ze dne 8. 11. 2021, č. j. 10 Azs 253/2021 – 51, bod 12). Vzhledem k tomu, že žalobce úvahy žalované ohledně nesplnění základní podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění nijak nezpochybňuje, neměl by ani případný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života (který nadto v dané věci vůbec nebyl prokázán) vliv na závěr o nemožnosti vyhovět jeho žádosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu